

Uitgifte

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 14 november 2019
Rolnummer 2018/AB/248
Beslissing waartegen beroep 87/3688/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijzondere bijdrage sociale zekerheid
tegensprekelijk arrest
definitief

1. V A NN ,
2. VE H NN , beiden wonende te , appellanten, vertegenwoordigd door mr. DE ROUCK Roland, advocaat te 9400 NINOVE, Leopoldlaan 17,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, ON 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. LEMAIRE Francine, advocaat te 1070 BRUSSEL, René Berrewaertslaan 34

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest in deze zaak van 9 mei 2019,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 27 september 2019 door advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de replieken op dit advies, neergelegd ter griffie op 17 oktober 2019 voor de RVA en op 18 oktober 2019 voor de heer V en mevrouw VE ,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies verder uiteengezet op de openbare zitting van 12 september 2019, waarna de debatten werden gesloten.

Bij tussenarrest van dit hof van 9 mei 2019 werd het hoger beroep van de heer V en mevrouw VE tegen een vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel van 19 januari 2018 als ongegrond afgewezen, behoudens voor wat betreft de op hun schuld (bijzondere sociale bijdrage) toepasselijke rentevoet.

De heropening van de debatten wordt bevolen om partijen toe te laten standpunt te nemen over de toepasselijke rentevoet en over de vraag of er geen schending is van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel doordat de intresten op de gevorderde bijzondere sociale bijdrage nog steeds berekend worden volgens de rentevoet, vastgesteld door artikel 62 van de wet van 28 december 1983, zoals gewijzigd door de wet van 7 juli 1987.

VERDERE BEOORDELING.

1.

Preliminair dient vastgesteld te worden dat er in het tussenarrest van 9 mei 2019 een materiële vergissing geslopen is.

Artikel 2, § 1, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, zoals gewijzigd bij wet van 27 december 2016, en de wet van 8 juni 2008, bepaalt de wijze waarop jaarlijks de wettelijke rentevoet in burgerlijke en in handelszaken wordt vastgesteld. Artikel 2, § 2, van de wet bepaalt de wettelijke rentevoet op 7% in fiscale zaken. De programmawet van 8 juni 2008 heeft aan artikel 2 een § 3 toegevoegd, waardoor ook de wettelijke rentevoet in sociale zaken bepaald wordt op 7%. Deze laatste bepaling is echter slechts toepasselijk vanaf 1 januari 2009, zoals voorzien door artikel 44 van de wet van 8 juni 2008.

Het hof onderzoekt dan ook enkel de toepasselijke rentevoet vanaf die datum.

De toepassing van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest en de vastgestelde rentevoet in sociale zaken.

2.

Artikel 62 van de wet van 28 december 2013 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, zoals aangepast door de wet van 7 januari 1987 (art. 57) bepaalt het volgende:

“Bij gebreke aan, of in geval van ontoereikendheid van provisionele storting op de voorgeschreven datum, is een nalatigheidinterest verschuldigd ingaand op deze datum tegen een rentevoet van 0,8% per maand tot en met de maand waarin de betaling geschiedt.

De koning kan, wanneer zulks verantwoord is, de tarieven bedoeld in het tweede en het derde lid aanpassen.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 7 januari 1987 wordt deze bepaling als volgt toegelicht (Kamer, 87-88, 1025,1, p.7):

“Gelet op het huidige tarief van de wettelijke rentevoet en op de datum van de rentetarieven is het tarief van de nalatigheid van moratoriumintresten niet meer verantwoord.

De aantrekkingskracht die daarvan uitgang heeft tot misbruiken geleid vanwege de personen die provisies voor deze bijdrage storten, waarvan zij wisten dat ze die niet diende te betalen. Daarom wordt voorgesteld het tarief van de nalatighedsinteressen terug te brengen tot 0,8% en het tarief van de moratoriumintresten tot 0,6%.

Daarenboven wordt voorzien dat de koning in de toekomst de bedoelde tarieven kan aanpassen wanneer zulks is ingevolge de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten verantwoord is”.

3.

Het wordt niet betwist dat sinds 1987 de rentevoeten, voorzien door de wet van 28 december 1983 en die tot dan toe niet zo veel verschilde van de wettelijke rentevoet (zie de tabel in het tussenarrest van 9 mei 2019), door de Koning niet aangepast werd, dit alhoewel nadien het tarief van de wettelijke rentevoet substantieel gedaald is, zoals blijkt uit onderstaande tabel.

Periode	Jaarlijkse intrest	Periode	Jaarlijkse intrest
2007	6%	2013	2,75%
2008	7%	2014	2,75%
2009	5,5%	2015	2,50%
2010	3,25 %	2016	2,25%
2011	3,75%	2017	2%
2012	4,25%	2018	2%
		2019	2%

4.

Sinds 1 januari 2007 wordt de rentevoet in burgerlijke en handelszaken vastgesteld overeenkomstig artikel 2 van de wet van 5 mei 1865, zoals aangepast door de wet van 27 december 2006. Volgens dit artikel wordt, elk kalenderjaar, de wettelijke rentevoet zowel in burgerlijke als in handelszaken vastgesteld als volgt: het gemiddelde van de EURIBOR-rentevoet op 1 jaar tijdens de maand december van het voorafgaande jaar, vermeerderd met 2 percent.

Artikel 2 § 2 voert een bijzondere rentevoet in fiscale zaken. Deze wordt bepaald op 7 %. Hij is van toepassing zelfs indien de fiscale bepalingen verwijzen naar de wettelijke rentevoet in burgerlijke zaken, en voor zover er niet uitdrukkelijk in de fiscale bepalingen wordt van afgeweken. Deze rentevoet kan bij een Koninklijk Besluit worden gewijzigd.

Tenslotte bepaalt artikel 2 § 3, zoals ingevoegd door de wet van 8 juni 2008, dat er ook een bijzondere rentevoet van 7 % is in sociale zaken. Ook hier wordt bepaald dat, zelfs indien de sociale bepalingen verwijzen naar de rentevoet in burgerlijke zaken, het deze intrest die van toepassing is voor zover er niet uitdrukkelijk in de sociale bepalingen wordt van afgeweken.

In de voorbereidende werken (memorie van toelichting 52-1011,25-26) wordt de volgende toelichting gegeven:

“De programmawet van 27 december 2006 heeft het eenvormig concept van de wettelijke rentevoet gesplitst in twee verschillende concepten: de wettelijke rentevoet in burgerlijke en handelszaken en de wettelijke rentevoet in fiscale zaken.

Een eventuele wettelijke rentevoet in sociale zaken werd over het hoofd gezien terwijl het sociale de jongste jaren het fiscale altijd heeft gevolgd wanneer een aparte behandeling niet moest worden overwogen. De bedrijfswereld heeft er steeds op aangedrongen zo weinig mogelijk onderscheid te maken in materies waarvoor dit niet verantwoord is. De wettelijke rentevoet in sociale zaken moet dus dezelfde zijn als de wettelijke rentevoet in fiscale zaken.”

5.

Zoals het openbaar ministerie terecht in zijn advies opmerkt, stelt zich de vraag of uit de samenlezing van deze bepalingen niet moet besloten worden dat de rentevoet, zoals die vastgesteld is in artikel 62 van de wet van 28 december 1983, vanaf 1 januari 2009 automatisch vervangen wordt door de rentevoet voorzien in artikel 2 § 3 van de wet van 5 april 1865.

De vraag daarbij is of artikel 62 moet geacht worden uitdrukkelijk af te wijken van de wet van 5 mei 1865. Het antwoord op die vraag is uiteraard delicaat voor alle fiscale en sociale wetgevingen waarin een rentevoet werd vastgesteld vóór de nieuwe wettelijke bepalingen in voege traden.

Voldoende zeker is voor het hof dat met de invoering van artikel 2 § 2 en 2 § 3 niet alleen toekomstige wetgevingen geïnviseerd werden. Een dergelijke interpretatie zou moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de doelstelling van de wet tot uniformisering. Bovendien kan de toevoeging in de wettelijke bepalingen van de zinsnede “Hij is van toepassing zelfs indien de fiscale bepalingen verwijzen naar de wettelijke rentevoet in burgerlijke zaken” moeilijk begrepen worden als niet zou verwezen worden naar bestaande wetgeving.

6.

Er kan niet bepaald worden of bij de wetgever van 28 december 1983 (1987) de bedoeling voorlag om af te wijken van een bepaling die nog niet bestond. Wel kan, op basis van de voorbereidende werken, zoals geciteerd onder randnummer 2, afgeleid worden dat de wetgever van oordeel was dat de intrest op de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid (a)

een zekere correlatie moest hebben met de wettelijke rentevoet en (b) dat de tarieven moesten kunnen aangepast worden wanneer zulks ingevolge de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten verantwoord was.

Daaruit dient afgeleid te worden dat de wet van 28 december 1983 (1987) niet uitdrukkelijk afwijkt van artikel 2 § 3 van de wet van 5 mei 1865, zodanig dat ingevolge deze laatste wet de rentevoet vanaf 1 januari 2009 wettelijk herleid werd tot 7%. De wet van 5 mei 1865 (zoals gewijzigd in 2007) moet geacht worden de wet van 28 december 1983, zoals in 1987 aangepast, gewijzigd te hebben.

Dit geldt des te meer nu de koning steeds in gebreke gebleven is om de opdracht die hem werd toevertrouwd door de laatste alinea van artikel 62 uit te voeren.

De schending van het gelijkheidsbeginsel (in subsidiaire orde).

7.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

8.

Er bestaat objectief een verschil in behandeling tussen enerzijds de schuldenaars van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid, zoals ingesteld door de wet van 28 december 1983, en de andere personen die bijdragen moeten betalen voor een sociaal zekerheidsstelsel. De wet van 5 april 1865, zoals gewijzigd stelt immers een veralgemeende rentevoet vast in sociale zaken (bedoeld worden de bijdragen in sociale zaken), die behoudens expliciete afwijkende bepaling van toepassing is. Er bestaat sinds 1 januari 2009 een jaarlijks verschil van 2,60% in de toepasselijke rentevoet.

De categorie van de personen die een sociale bijdragen betalen op grond van de wet van 28 december 1983, is vergelijkbaar met de algemene categorie van de personen die, in het kader van een sociaal zekerheidsstelsel, bijdragen moeten betalen tot financiering van dit stelsel. De bijzondere bijdrage is gericht op een bijkomende financiering van het sociale zekerheidsstelsel van de werknemers, dat in het bijzonder in de sector van de werkloosheid ingevolge de moeilijke economische en budgettaire situatie in 1983, in ernstige problemen dreigde te raken. Het enige verschil is dat in het kader van de wet van 28 december 1983 onder de personen die een bijdrage moeten betalen, ook personen vallen die in het kader van dit stelsel geen voordelen zullen kunnen ontvangen zoals in het bijzonder de

zelfstandigen. Dit onderscheid is echter niet relevant voor de vaststelling van de intresten die verschuldigd zijn op de bijdragen.

9.

Het is wel zo, zoals geïntimeerde vaststelt, dat de andere bijdrageplichtigen in het sociale zekerheidsstelsel der werknemers (en ook in het stelsel van de zelfstandigen), gesanctioneerd worden met een bijdrageverhoging (die komt naast de intrest) wanneer zij een verplichting tot betaling van de bijdragen niet stipt op tijd nagekomen.

Het gaat dan echter om een forfaitaire bijdrage, die slechts eenmalig verschuldigd is, en in het stelsel van de sociale zekerheid van de werknemers 10% bedraagt. In het regime van de bijzondere bijdrage is het intrestverschil echter 2,60% per jaar of over de periode van 10 jaar, die thans in geschil is, een verschil van 26%, dat ruim de forfaitaire bijdrageverhoging overschrijdt.

Bovendien kan men de forfaitaire bijdrageverhoging in het sociale zekerheidsstelsel der werknemers niet zonder meer in rekening brengen bij de vergelijking. De intrest dekt de vertraging in de uitvoering van een wettelijke of conventioneel verbintenis en de schade voor de schuldeiser doordat hij niet tijdig de hem toekomende sommen ontvangt en deze niet kunnen renderen. De forfaitaire bijdrageverhoging in het stelsel van sociale zekerheid dekt de door de wanbetalers veroorzaakte administratiekosten. (cf. Grondwettelijk Hof, 9/2003 van 22 januari 2003, overweging B. 4).

De wetgever had ook in het kader van de bijzondere bijdrageregeling kunnen voorzien in een forfaitair schadebeding. Hij heeft dit niet gedaan. Integendeel blijkt uit de mogelijkheid die aan de Koning wordt gegeven om de rentevoet aan te passen " *ingevolge de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten*" dat de vastgestelde rentevoet enkel betrekking heeft op de eigenlijke intrest.

Er is dus volgens het hof sprake van, of minstens een aanwijzing van een ongelijke behandeling, met een schending van artikel 10 en 11 van de grondwet.

10.

De vraag die zich echter stelt is te weten of deze schending (of vermoeden van een schending) volgt uit de wet van 28 december 1983 of uit het feit dat de Koning in gebreke gebleven is om, zoals hem gevraagd werd, de rentevoet aan te passen in functie van de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten.

In de eerste hypothese dient het hof de zaak te verwijzen voor het Grondwettelijk Hof, omdat het geen schending van de Grondwet door een wet mag beoordelen. In de tweede hypothese is het hof wel bevoegd om de ongrondwettelijkheid vaststellen.

Het hof is van oordeel dat de tweede hypothese voorhanden is. Artikel 62 van de wet van 28 december 1983 voorziet uitdrukkelijk de mogelijkheid om de rentevoet aan te passen in functie van de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten. Het artikel delegeert de bevoegdheid daarvoor echter aan de Koning, die in gebreke is gebleven deze opdracht uit te voeren (cf. bij analogie Grondwettelijk Hof, 67/210 van 2 juni 2010)

11.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. In de regel en volgens vaste rechtspraak kan de rechter alleen de besluiten en verordeningen, die hij strijdig beschouwt met de wet (of de Grondwet) buiten toepassing verklaren, met als enkel gevolg dat uit de vernietigde besluiten of verordeningen noch rechten noch verplichtingen kunnen ontstaan.

In de voorliggende betwisting ligt de ongrondwettelijkheid niet in een besluit of verordening, die strijdig zijn met de Grondwet, maar wel in de afwezigheid van de uitvoering van een wettelijke opdracht door de Koning.

In deze situatie dient de rechter, indien hij effectief een einde wil stellen aan de ongrondwettelijkheid die hij vastgesteld heeft, de “lacune” in de regelgeving te verhelpen.

12.

In zijn arrest nr. 111/2008 van 31 juli 2008 oordeelde het Grondwettelijk Hof (B10) dat de verwijzende rechter een einde kan maken aan de door het hof vastgestelde ongrondwettelijkheid indien die vaststelling is uitgedrukt in voldoende precieze en volledige bewoordingen om het mogelijk te maken dat de in het geding zijnde bepaling wordt toegepast met inachtneming van artikel 10 en 11 van de Grondwet. 2008.

In zijn arrest van 5 februari 2016 (www.juridat.be en R.W. 206-2017, p, 413, met noot) oordeelde het Hof van Cassatie dat de rechter elke leemte in de wet moet invullen waarvan het Grondwettelijk Hof de ongrondwettelijkheid heeft vastgesteld evenals elke leemte die hieruit voortvloeit dat een wetsbepaling als ongrondwettelijk wordt aangemerkt, wanneer hij die leemte in het kader van de bestaande wettelijke bepalingen kan verhelpen teneinde de wet in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 (van de Grondwet) te brengen.¹

Het hof leidt uit deze laatste passage van het arrest van het Hof van Cassatie af dat de mogelijkheid voor de rechter de leemte in de wet te verhelpen - in de gestelde voorwaarden - niet alleen bestaat wanneer een wettelijke bepaling als ongrondwettelijk wordt vastgesteld

---

¹ het is het hof dat onderlijnt

door het Grondwettelijk Hof - maar ook als het ongrondwettelijk karakter van een Koninklijk Besluit of Ministerieel Besluit zelf door de rechter wordt vastgesteld.

Het is maar op die manier dat de gewone rechter, indien de ongrondwettelijkheid niet voortvloeit uit een wettelijke bepaling maar uit een uitvoeringsbepaling, zijn wettelijke taak kan volbrengen om het geschil op te lossen in overeenstemming met wettelijke bepalingen en met de Grondwet en met de verplichting, hem opgelegd door artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek.

13.

In de huidige betwisting is het perfect mogelijk de leemte in het kader van de bestaande wettelijke bepalingen te verhelpen, zonder dat de rechter zich moet begeven op het bevoegdheidssterrein van de wetgever en een opportuniteitsoordeel vellen over de wijze waarop aan een lacune in de wetgeving een einde moet gesteld worden.

De wetgever heeft immers in het kader van de wet van 5 mei 1865, zoals gewijzigd vanaf 1 januari 2007 voor de fiscale bepalingen en vanaf 1 januari 2009 voor de sociale bepalingen, vastgesteld welke rentevoet in de regel moet toegepast worden, onder het enkele voorbehoud dat door een wetsbepaling daarvan niet uitdrukkelijk wordt afgeweken wat.

De ongelijke behandeling, die het gevolg is van het feit dat de Koning heeft nagelaten de rentevoet inzake de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid aan te passen ingevolge de op de geldmarkt toegepaste rentevoeten, kan hersteld worden door vanaf 1 januari 2009 ook in het kader van de wetgeving van de bijzondere bijdrage van de sociale zekerheid deze rentevoet toe te passen de in de wet van 5 mei 1865 voorziene intrestvoet in sociale zaken toe te passen.

Weerlegging van de bijkomende argumenten van partijen

15.

Het hof volgt niet de stelling van de heer V en mevrouw VE dat zou moeten teruggerepen worden naar de rentevoet in burgerlijke en handelszaken, zoals vastgesteld in artikel 2 § 1 van de wet van 5 mei 1865. De wetgever heeft een duidelijk onderscheid willen maken tussen de rentevoet in burgerlijke en handelszaken en de intresten die verschuldigd zijn in sociale en fiscale zaken, wanneer de wettelijk verschuldigde bijdragen of belastingen niet tijdig betaald zijn.

De rentevoet in burgerlijke en handelszaken toepassen zou een nieuwe discriminatie in het leven roepen. Bovendien zou de rechter zich dan noodzakelijk op een opportuniteitsbeoordeling steunen - voorbehouden aan de wetgever - om te kiezen inzake de toe te passen rentevoet.

16.

Evenmin is er aanleiding toe om aansluiting te zoeken bij, of een vergelijking te maken met de intrestvoet in handelszaken, zoals vastgelegd in de wet van 2 augustus 2002. In het kader van deze wet wordt een rentevoet toegepast gelijk aan de rentevoet die door de Europese centrale Bank wordt toegepast ingevolge herfinanciering, vermeerderd met zeven punten. De doelstelling van deze wetgeving is zeer specifiek om een snelle betaling in de handelstransacties te verzekeren, waarbij de vermeerdering met zeven punten in feite los staat van de werkelijke rentevoet. Overigens is deze rentevoet sinds 1 juli 2009 ook lager dan de rentevoet die toegepast wordt door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

17.

De omstandigheid dat, ondanks de wet van 5 mei 1865, toch wetgevingen in voege blijven die een even hoge of hogere rentevoet hanteren is, is niet relevant voor de oplossing van het geschil. Enerzijds, en zoals reeds vermeld, voorziet de wet van 5 mei 1865 in de mogelijkheid van een uitdrukkelijke afwijking. Anderzijds houdt het loutere bestaan van deze afwijkingen niet in dat ze niet strijdig zijn met de Grondwet.

De verwijzing van de Rijksdienst naar het arrest 144/2003 van het Grondwettelijk Hof van 5 november 2003, is niet relevant omdat dit arrest de nieuwe wet van 5 mei 1985 voorafgaat.

18.

Geen argument kan door geïntimeerde geput worden uit het feit dat in het kader van artikel 62, lid 4 van de wet van 28 december 1983 ook een moratoriumintrest (ten voordele van de bijdrageplichtige die een te hoog voorschot op de bijdrage betaald heeft) verschuldigd is van 7,2% per jaar. Ook hier kwam het aan de Koning toe om desgevallend deze rentevoet aan te passen. Deze rentevoet heeft overigens geen praktisch belang meer omdat de wet van 28 december 1983 slechts van toepassing was tot het jaar 1989.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

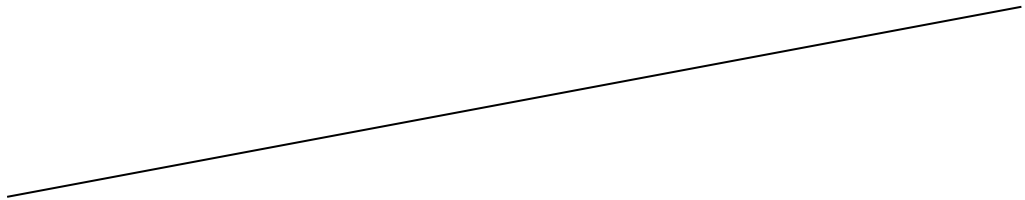
Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop repliek van beide partijen,

Veroordeelt de heer V   en mevrouw VE   tot betaling van de wettelijke en gerechtelijke intresten op de som van € 10.591,80, vermeerderd met de wettelijke en gerechtelijke intresten aan 1,25% per maand voor de periode van 1 december 1983 tot

31 januari 1998, aan 0,8 % maand voor de periode van 1 februari 1998 tot 31 december 2008 en aan 7 % per jaar vanaf 1 januari 2009.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek, de heer V en mevrouw VE tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van geïntimeerde op € 1.320 rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep.

Veroordeelt de appellanten elk tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

F. KENIS, raadsheer,
I. VAN DAMME, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
J.-P. VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

J.-P. VAN CONINGSLOO,

I. VAN DAMME,

F. KENIS,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 14 november 2019 door

F. KENIS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

F. KENIS.